

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4435/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužiteljice Božene Šimunić iz Zaprešića, Ulica Hrvatske Mladeži 52, OIB: 03991221387, koju zastupa punomoćnik Goran Devrnja, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, koje zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d., radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 12. svibnja 2026., u prisutnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja Ivana Zibara - odvjetničkog vježbenika i zamjenice punomoćnice tuženika Martine Cibilić - odvjetničke vježbenice, dana 16. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 3208584304/07 od 10.03.2007. sklopljenog između tužitelja Božena Šimunić, Tržna 16, Zaprešić, OIB: 03991221387 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja:

- u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora."

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici Boženi Šimunić, Tržna 16, Zaprešić, OIB: 03991221387 isplati iznos od 631,83 eur sa zateznim kamatama tekućim od 30. lipnja 2025. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici Boženi Šimunić, Tržna 16, Zaprešić, OIB: 03991221387 isplati iznos od 1.090,47 eur, u roku od 15 dana.

IV Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate zatezne kamate na iznos od 1.090,47 eur od 30. lipnja 2025. do isplate.

V Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužiteljici Boženi Šimunić, Tržna 16, Zaprešić, OIB: 03991221387 trošak parničnog postupka u iznosu od 682,50 eur sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 10. ožujka 2007. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 3208584304/07, kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 149.000,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, da je odredbom dijela čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, među čime je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita, bez da joj je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužiteljicu, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom. Tužiteljica navodi da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom, da je tuženik tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi, iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 4.760,54 kn (631,83 eur), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Tužiteljica navodi da je sukladno odredbi čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima uglavničila iznos zateznih kamata na glavnice, pa da sada isto čini glavni zahtjev. Slijedom navedenog tužiteljica predlaže utvrditi ništetnom odredbu predmetnog ugovora o kreditu u dijelu čl. 2. koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.", naložiti tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 631,83 eur sa zateznim kamatama od 30. lipnja 2025. do isplate te iznos od 1.090,47 eur, po osnovi uglavničenih kamata, sa zateznim kamatama 30. lipnja 2025. do isplate, uz naknadu troška parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužiteljica obrazložila svoju tužbu u ovom sporu te ističe prigovor zastare. U vezi s tužbenim zahtjevom kojim tužiteljica traži od suda da naloži banci platiti iznos zateznih kamata

tuženik ističe da se kamate mogu osamostaliti i obračunati kao glavna tražbina tek po prestanku glavne tražbine, ističe kako sama okolnost da su odredbe ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano ne znači da su te odredbe automatski ništetne, da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača, ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita bila redoviti trošak kreditiranja, da je obveza plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu, da je visina naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Tuženik navodi da je Odlukom o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.1. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu kredita u iznosu od 1% od iznosa kredita i da je odluka o Tarifi naknada za usluge u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke, da osim što je obveza plaćanja naknade bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu i Odluci o Tarifi naknada za usluge, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade, da je tužitelj u obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita te da je obveza plaćanja naknade također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke. Tuženik navodi da praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža, navodi da su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput: Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.); Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine; Troškovi provizija i naknada – neamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba; Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Zaključno, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev te naložiti tužiteljici da naknadi tuženiku trošak postupka.

3. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) te isplate iznosa od 631,83 eur po osnovi plaćene naknade i iznosa od 1.090,47 eur po osnovi uglavničenih kamata na iznos plaćene naknade (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 631,83 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu pri čemu valja istaknuti da se sukladno odredbi čl. 35. st. 1. i st. 2.

ZPP-a kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva dok se kamate ne uzimaju u obzir ako ne čine glavni zahtjev. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužiteljice u iznosu od 1.721,30 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 631,83 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 9. travnja 2026.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: dopis tuženika od 16. lipnja 2025. (list 6 spisa), ugovor o namjenskom kreditu broj 3208584304/07 od 10. ožujka 2007. (list 7-12 spisa), Odluku o Tarifi naknada za usluge kreditora (list 30-35 spisa), Opće uvjete poslovanja (list 36-40 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužiteljice.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnom dijela odredbe čl. 2. ugovora o kreditu broj 3208584304/07 od 10. ožujka 2007. kojom je ugovoreno plaćanje naknada i troškova za usluge kreditora te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog temeljem te odredbe i uglavničenih zateznih kamata na plaćeni iznos naknade za razdoblje do 29. lipnja 2025.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 3208584304/07 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita dana 10. ožujka 2007. u iznosu od 149.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl. 1.), s namjenom za kupnju stana (čl. 6.), da je čl. 2. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora.

8. Tužiteljica je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazala da joj je kredit trebao za rješavanje stambenog pitanja i da predmetna nekretnina nije korištena za druge svrhe osim stanovanja, da je u trenutku sklapanja ugovora imala djevojačko prezime Damjanović, da je u Zagrebačkoj banci dobila jako malo informacija o samom kreditu, više je bilo fokus što može, a što ne može dobiti obzirom na plaću, te su više razgovarali o tome da joj je kredit u CHF dostupniji, obzirom na njezinu plaću, da je pročitala ugovor prije potpisivanja, ali u tom trenutku da je bila mlada i neiskusna i puno detalja o tom kreditu nije ni razumjela, da u vrijeme sklapanja ugovora nije znala da će biti naplaćena ta naknada, a saznala je da će ista biti naplaćena u trenutku kada se javno počelo razgovarati o kreditima u CHF i što su sve ljudi potpisali, da nije znala da Opći uvjeti poslovanja i Tarifa o naknadama čine sastavni dio ugovora, da u trenutku kada je saznala da joj je naplaćena ta naknada se nije informirala o razlozima i visini naplaćene naknade, da se ne sjeća iznosa naknade koji joj je naplaćen, da se nije obraćala banci s pitanjima u pogledu te naknade za obradu kredita.

9. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je tužiteljica kao korisnik kredita imala status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZPP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela sporne odredbe čl. 2. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

11.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

11.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 2. predmetnog ugovora u navedenom dijelu određena odnosno odrediva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi. Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

11.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužiteljica, kao potrošač, dovedena u neravnotežni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužiteljica mogla znati samo da je dužna platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogla ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužna naknadu platiti. Vezano za navode tuženika da je plaćanje naknade propisano tuženikovim općim aktima valja istaknuti da na temelju istih tužiteljica kao potrošač nije mogla predvidjeti ekonomske

posljedice koje za nju proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

11.4. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužiteljici kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužiteljici.

11.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljicom u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ju je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njezine obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužiteljici nerazumljiva.

Dakle, tužiteljici su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za nju iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužiteljica samo općenito znala da je dužna platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao korisnika kredita.

12. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba nije određena niti određiva to je ista u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništava. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZJP-a.

12.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu kako je to navedeno u točki I izreke presude valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZJP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da visina među strankama nije sporna, a i iz dopisa tuženika od 16. lipnja 2025. proizlazi da je tužiteljica platila naknadu za obradu kreditnog zahtjeva dana 26. ožujka 2007. u iznosu od 4.760,54 kn što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 631,83 eur.

14. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

14.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost odredbe o naknadi, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

15. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužiteljici vratiti sve što je stekao temeljem djelomično ništetne odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

16. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu o naknadi valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 631,83 eur sa zateznim kamata od 30. lipnja 2025. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

17. U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 1.090,47 eur, koji se odnosi na zateznu kamatu na iznos od 631,83 eur za razdoblje do 29. lipnja 2025., valja istaknuti da tužiteljica ima pravo zahtijevati isplatu zatezne kamate na iznos plaćene naknade (glavnica) od dana stjecanja tuženika do isplate pa samim time tužiteljica ima pravo zahtijevati i isplatu zatezne kamate u apsolutnom iznosu od dana stjecanja tuženika do dana podnošenja tužbe. Slijedom navedenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa od 1.090,47 eur i odlučiti kao pod točkom III izreke presude.

18. U odnosu na zahtjev tužiteljice za isplatu zatezne kamate na iznos od 1.090,47 eur za razdoblje od 30. lipnja 2025. do isplate valja istaknuti da je odredbom čl. 31. st. 1. ZOO-a propisano da na dospjele, a neplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno dok je odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano da se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo do dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Imajući u vidu da se postupak u ovoj pravnoj stvari vodi radi isplate naknade naplaćene tužiteljici na temelju predmetnog ugovora o kreditu to prema stavu suda, a u smislu navedenih odredbi ZOO-a, tužiteljica nema pravo zahtijevati zateznu kamatu na u apsolutnom iznosu izraženu zateznu kamatu na neplaćenu glavniciu. Slijedom navedenog valjalo je u tom dijelu odbiti zahtjev tužiteljice i odlučiti kao pod točkom IV izreke presude.

19. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, a obzirom tužiteljica nije uspjela u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva radi kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi, i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

19.1. Tužiteljici je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 100,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 5. rujna 2025. u iznosu od 100,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 9. travnja 2026. i dana 12. svibnja 2026. u iznosu od po 100,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 562,50 eur.

Tužiteljici je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 60,00 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 60,00 eur.

Slijedom navedenog tužiteljici je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 682,50 eur.

- 19.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.
- 19.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom V izreke presude.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 60,00 eur i za presudu u iznosu od 60,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-30889-7bad3**

Kontrolni broj: **07c5b-80e02-d47b3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.